

Tandori Dezső

Elszálló élet

A/Gyors Vers

*Száll le belőlem az élet, száll fel, mélybe, magasba.
Mint ki kalapját, botját kinti fogásra akasztja,
Bármi oroztát. És ami csak vele jött e világra,
Visszamegy, így vele mit sem lesz meg – végre, hiába.
Száll ki belőlem az élet, a várost untam, elégszer,
Elcsúsztam, karom elzúztam, ha javul, csak a kényszer:
Épségben lennék vég-termék, fél-leheletnyi,
Téged nem sértlek, magamat sem, kérve: feledni,
Bármi, ha volt, gyakorolt dolgot teszed úgyis (a név,
Megszóltás), praktikumon csak a legközelebb,
Ám a Nagyobb Szárny Lengés, mely, ha mutat,
Bármit, előre, mi jön, madarak nem kínálják magukat,
Meghaltak, velük annyi, hogy újra, jaj, érdemi Nem Kell,
Az jött el, s nem bajlódom többé „verebekkel”,
Emberek ellentétei? Emberek, ó, hova lettek!
És én nem leszek, ó-mód szóval, többre helyettek...
Száll ki belőlem az élet... s így mind, kint, ami – többi,
Percnyi se már, ami –, hogy kérném, csak túlja, öröknyi.
Száll ki az élet, az útja mi, mint: Nincs-Két-Fele Közti.*

B/Lassú Vers

*Minek se fogytán,
Se gyarapodtán,
Csüggedni nem henyélek,
Marad a postán,
Vagy el se jött tán,
Mit megkapni remélek,
Eltévesztik, lám,
Széltén vagy hosszán,
Dolgát pénz keresésnek,
Vagy szónak, rosszán,
Javán, kolosszán*

Törpeségeket mérnek,
Tőlem, habozván,
Biztosan, most mán
Inkább mit sem is kérnek,
Én csöndes-fosztván,
Megtartva-osztván,
Félek ilyet, nem félek:
Voltán, nem voltán,
Nekem se szólván,
Hogy rá mit se cseréljek,
S nem tudom, orcám
Mésszé fakultán,
Színre színt mit is véljek.
Csak angyalodtán,
Nem messze, ott ám! -:
Száll belőlem az élet.

Alkalmi vers a pont állásáról

*Alföldy Jenő barátomnak
dolgozatára*

...Ez az a beszéd,
mit én komálok,
és ambicionálok.
Ambivalensen
– így mondom, nyersen –
Musil épp úgy koráll-ok,
lerakódásra,
érzelmi másra,
mint Éjre nap viszályok

Virginiánál,
hol nem is ágál
a lélek, csak szívárog
fontolhatása,
mi lenne mása,
elméleti virágok
liláll szertesét,
körötte lesen
gonosz többesen...

W. S. mesternek

*Tátika néni, talán Totyi-émlék, mind e verébnyi
Látszat, a vesztés, mint eleresztés, kellhet-e élni,
Nem kérdés, s hogy a vessző, pontika, vissza-se tetsző,
Értelem általi kegy, nem egy oly vak elegy, mi lemegy,
Följön a torkon – elég. Mint éljek, ahogy nagy az orrom,
Hull a hajam: ez nem gond. Ahogy ujjam el-ugrik a moccant
Kézben, ahogy tán sorvad, véti el ittene-ottant
Célzó szándékom, bél-tájékom még működik egyre,
Prosztata, jó tata, közhelyszámba megy eddig a vicce,
Szívem erőm fura megfeszülésétől nem alább ad –
Ja, de koherensen, mint ha szerelmen mérve a társat,
Jobban visszavetül három dúlt évtized, élni
Inkább, mint a beteg kart orvosi úton (-e?) jobbra cserélni:
Művégtag-szer minden szándék, mely nem eredvén
Nedvekből, melyek ott csorranak a bel-szine test vén
Állaga-múltán, állaga jöttén, s mint a süvölvény
Nagy-hít, a költőségé, ah, mire vettem a bízást?
Nem voltam jobb annál, mit ma – ha tudva a kínzást,
Visszamegértőn, mondhatnék zsenyékre nem egyszer...
Hagyjuk. Az ég, ha mi harc-mezején a Balassi-sereggel,
És hogy Zrínyit, vagy ha Vitézt, ha Petőfit, Aranyt, ha...
Mária a hármás, az Árpád, Dide, Babits... J. A., ki megadja
Teljét... és Te, Örök-Mester, ki a szélnek eresztés kis erezetével
Pendítész madaras hangot, csippet, ki se szégyell
Semmi csekélyt, medvék, orrhosz versenyek, árnyak -
Ká lett tollas testek-lelkek, rendszer akár csak
Gyarló társai, bajnokságok, perdül a kártya, a házi,
És vele-rendjének bizonyítékán mit nyerhet, nyer a Sosem.
Itt-Akarásnyi.*